

אבא ואמא יקרים, משפחתי היקרה אני מנסה לכתוב לכם את הצדדים הטובים.
 שנים קשות וארוכות עברו עלי מאז נפרדתי מכם והלחמי למחילתי לחיות
 בלבד בתנאי מצור.
 אני משיב לכם משהם בראותי ובעיני ונכאנתי רבים הקימים בסביבתם
 אבא.
 כשאני מתבונן הקוצנים, אני מקווה מאד שכלכם הבריאות והנפשות לא יפגעו
 (כפי שיש שהחלפתם להיות בלבד).
 אני רוצה משיב לכם ולחלום עם היום כי אשמרו ואקטפ איתכם
 שוב ושוב, לאורו ש' תקווה שהיום הזה קרוב, אך אני יוצא להזכיר אתי גליל
 כי ובסוף.
 אני רוצה שמשפחתי תהיה את הלבן ואתן לשיחתי ותבין את מאחורי
 רק נשמרו החיים בלבן.

מחנה, 3/6/08

יולי, 2008

Dear Mother and Father and my dear family,

I miss you very much. Two long and hard years have passed for me since I parted from you and was forced to begin living in captivity.

I continue to suffer from health and psychological difficulties and much depression, which is characteristic to this type of life. As in my former letters, I very much hope that your health and mental condition has not deteriorated since you started living without me.

I still keep thinking and dreaming about the day I will be freed and meet you again. And I am still hopeful that this day is close – but I know that this does not depend on either me or you.

I appeal to the government not to neglect the negotiations for my release by putting their efforts into obtaining the release of the soldiers in Lebanon.

Missing you, Gilad
June 2008